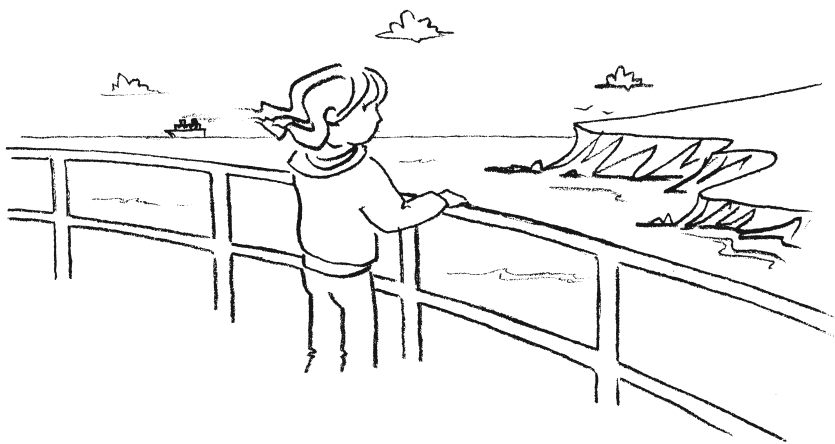

„Види, тата!“, узвикну Рејчел Вокер. Упирала је прстом изнад зеленоплаве пучине, ка стеновитом острву које се управо указало пред њима. Трајект му се приближавао њишући се на таласима. „Је ли то Кишно острво?“

Тата климну главом. „Јесте“, рече он смешећи се. „Наш одмор управо почиње!“

Таласи су запљускивали трајект, који је клизио по води. Рејчел осети како јој срце снажно удара од узбуђења. Већ је назирала беле литице и смарагнозелена поља на Кишном острву. Дуж целе његове обале биле су расуте плаже од златножутог песка и језерца морске воде окружена стенама.

Одједном јој на руку паде неколико крупних капи. „Ох!“, узвикну изненађено. Сунце је још сијало.

Мама узе Рејчел за руку. „Хајде да се склонимо од кише“, рече она и поведе је унутра.

„Зар то није чудно?“, упита Рејчел.
„Сунце и киша!“

„Надајмо се да ће киша престати пре него што се искрцамо с трајекта“, каза господин Вокер. „Него, где сам затурио мапу острва?“

Рејчел стаде крај прозора.
Зурила је напоље
разрогачених очију.

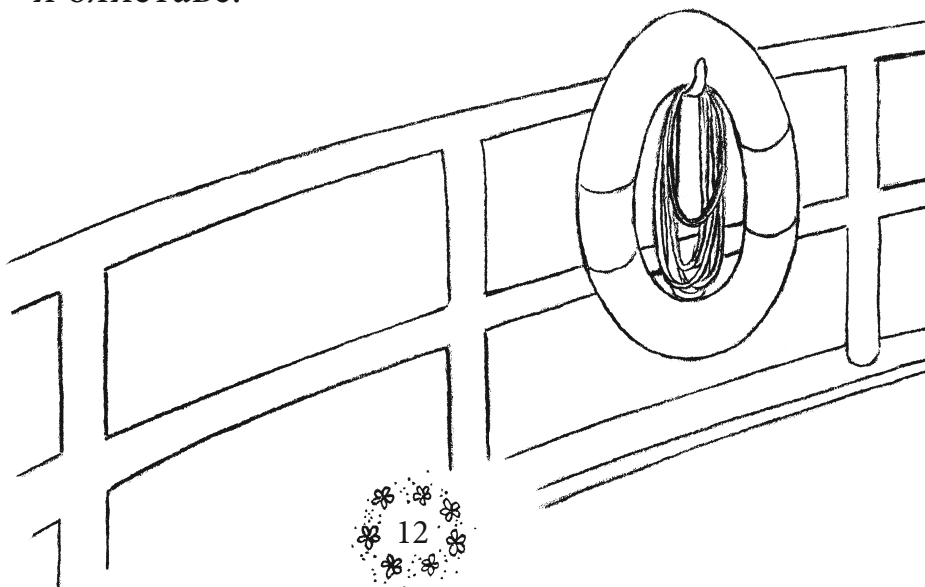
На палуби је, сасвим
сама, стајала једна
девојчица. Коса јој је
била влажна од кише,
али чинило се да јој
то нимало не смета.
Гледала је у небо.

Рејчел погледа у маму и тату. Били су задубљени у мапу. Рејчел се тихо искраде напоље да види шта је то толико занимљиво.

И видеела је.

На плавом небу, високо изнад, пред њом се указала најлепша дуга коју је Рејчел икад видеела. Један њен крај пружао се далеко преко пучине. Други се, како се чинило, налазио негде на Кишном острву. Дугине боје беху јарке и блиставе.

* * * * * На крају сузе

Црвена,
наранџаста,
жута,
зелена,
плава,
индиго
и љубичаста.

„Зар није савршена?“, тамнокоса девојчица шапатам се обрати Рејчел.

„Јесте“, потврди Рејчел. „Да ли и ти идеш на одмор на Кишно острво?“

Девојчица климну главом. „Остајемо недељу дана“, рече она. „Ја сам Кирсти Тејт.“

Рејчел се насмеши. Киша је полако престајала. „Ја сам Рејчел Вокер. Ми ћемо одсести у колиби *Сирена*“, додаде она.

„А ми у колиби *Делфин*“, рече Кирсти. „Шта мислиш, хоћемо ли бити близу?“

„Надам се“, одговори Рејчел. Имала је осећај да ће јој се Кирсти допасти.

Кристи се нагну преко ограде и загледа се у сјајну површину воде.

„Море изгледа стварно дубоко, зар не?“, рече она. „Можда су негде на дну сирене и управо нас посматрају!“

Рејчел је зурила у таласе. Угледала је нешто од чега јој је срце поскочило. „Види!“, узвикну она. „Је ли оно сиренина коса?“ А затим се насмеја, схвативши да је то само морска трава.

„Могла би бити сиренина огрлица“, рече Кирсти смешећи се. „Можда ју је изгубила бежећи од морског чудовишта.“

Трајект је управо упловљавао
у малену луку Кишног

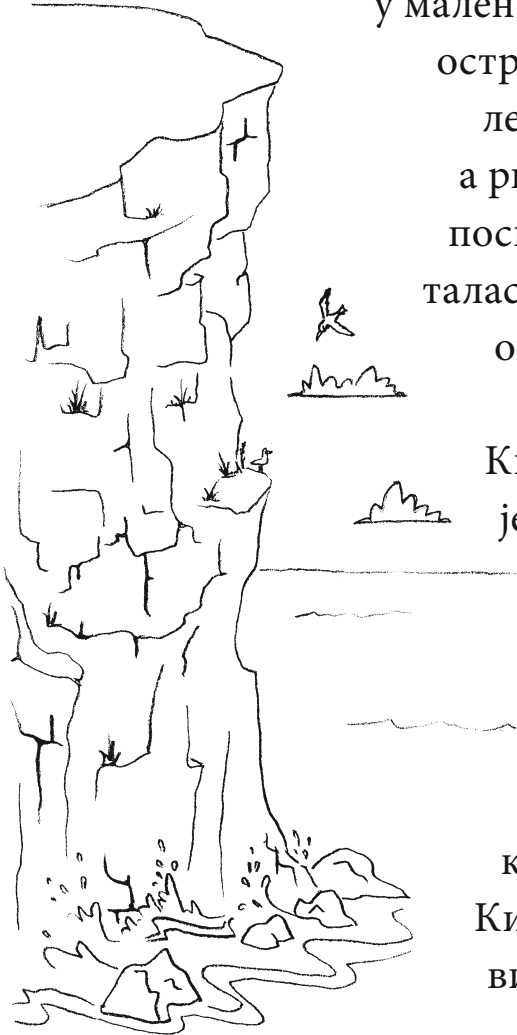
острва. Око њих су
летели галебови,
а рибарски чамци
поскакивали су на
таласима.

„Погледај
ону велику белу
литуцу“, рече

Кирсти и показа
је Рејчел. „Личи

на неко
огромно
лице, зар
не?“ Рејчел

погледа и
климну главом.
Кирсти је у свему
видела чаролију.

„Ту си, Рејчел!“,
узвикну госпођа
Вокер. Рејчел се
окрете и угледа
маму и тату како
излазе на палубу.
„За неколико минута
силазимо с трајекта“,
додаде мама.

„Мама, тата, ово је
Кирсти“, каза Рејчел. „Она ће одсести у
колиби Делфин.“

„Налази се одмах поред наше“, рече
господин Вокер. „Сећам се да сам је
видео на мапи.“

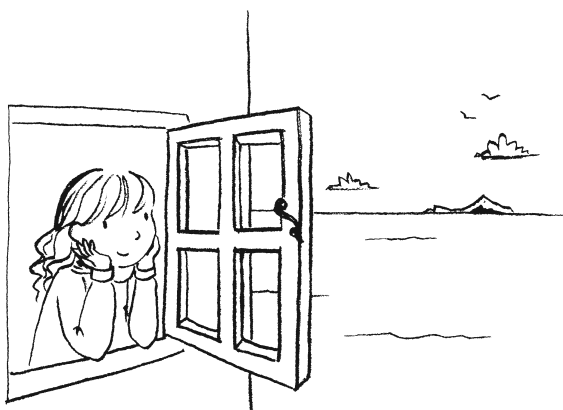
Рејчел и Кирсти одушевљено се
згледаше.

„Идем да нађем своје родитеље“, рече
Кирсти. Она се осврну. „Ах, ту су!“

Кирстини мама и тата приђоше да се поздраве с Вокеровима. У међувремену је трајект пристао, и сви почеше да се искрцавају.

„Наше колибе су с друге стране луке“, рече Рејчелин тата гледајући у мапу.
„Нису далеко.“

Колиба *Сирена* и колиба *Делфин* биле су на самој плажи. Рејчел се свидела њена соба, високо горе у поткровљу. С прозора је видела како таласи заплускују пешчану плажу.

Зачувши неки узвик, она погледа доле. Била је то Кирсти. Стајала је под прозором и махала јој.

„Хајде да видимо плажу!“, звала ју је Кирсти.

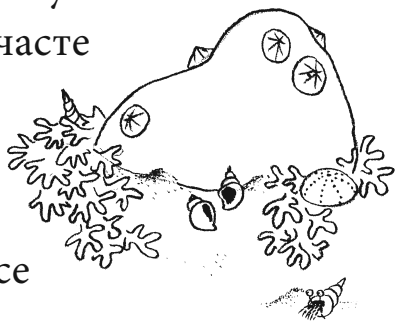
Рејчел истрча напоље да јој се придружи.

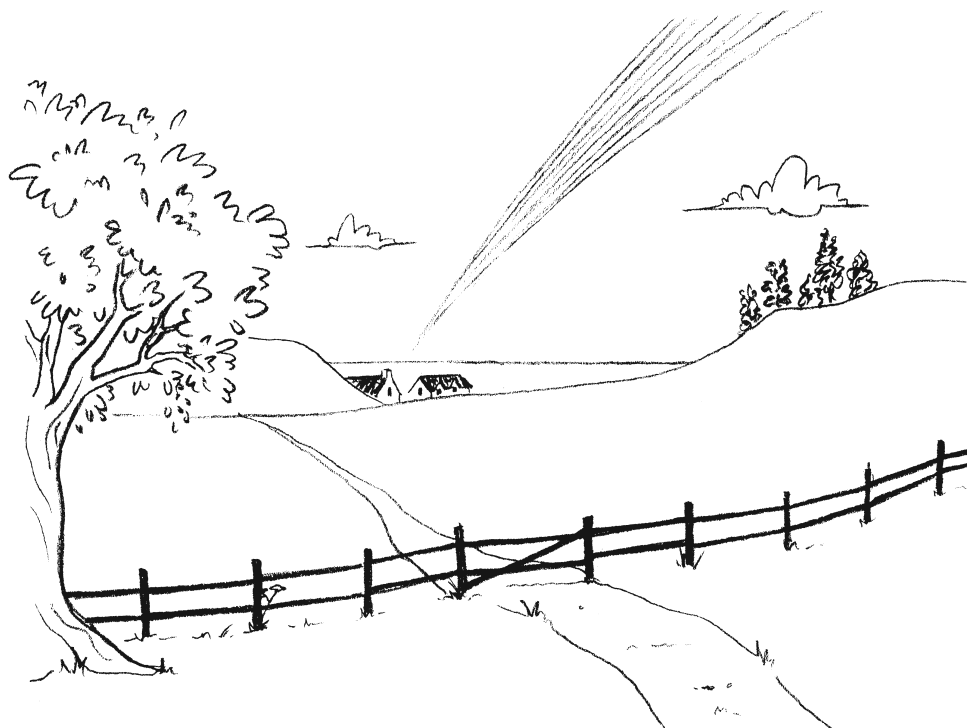
На песку су лежале гомиле морске траве, а на све стране беху разбацане ситне ружичасте и беле шкољке.

„Већ ми се свиђа овде!“, викну Рејчел радосно, надвikuјући се с галебовима.

„И мени“, рече Кирсти. Показала је прстом увис. „Види, дуга је још на небу.“

Рејчел подиже поглед. Дуга је блистала изнад паперјастих белих облака.

„Јеси ли чула причу о ћупу пуном злата на крају дуге?“, упита Кирсти.

Рејчел климну главом. „Да, али то је само бајка“, рече она.

Кирсти се широко осмехну. „Можда, али хајде да ипак проверимо!“

„Добро“, сложи се Рејчел. „Успут можемо и да истражимо острво.“

Кирсти и Рејчел потрчаше да кажу

родитељима куда су кренуле. Затим кренуше путем што је водио иза њихових колиба. Полазио је од плаже, па преко зелених поља замицао ка једној шумици.

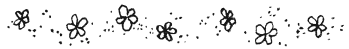

Рејчел није могла да одвоји поглед од дуге. Бринула је да ће избледети јер је киша већ престала. Али дугине боје и даље су блистале.

„Изгледа да је крај дуге тамо“, рече Кирсти. „Хајде!“ Она пожури ка шумарку.

С јарког сунца закорачише у свежину зелене шуме. Рејчел и Кирсти пођоше вијугавим путем све до једне чистине. Ту застадоше и осврнуше се.

 На крају гуге

Негде између стабала, дуга се
спуштала у траву.

А на крају дуге угледаше стари, црни
казан.